

Použitý plášť

1 Mluvil jsem s pastorem. Řekl jsem... Prosil jsem ho včera, aby mi zavolal. Přišel jsem, abych se dozvěděl, prostě... celý den totiž nikdo nevolal, tak jsem si pomyslel: „No, zajímalo by mě, co se děje? Je... Všechno je v takovém klidu.“ Za chvíli přišla sestra Woodová s hrstí telefonátů. Telefon zvonil, ale nešel zvuk. Takže jestli někdo z vás telefonoval... telefon zvonil, ale nešel zvuk, takže problém byl v přepojovači. Opravili to včera večer kolem osmé hodiny, možná o něco dřív, takže telefonáty přicházejí až do této chvíle.

2 Jsme šťastní, že můžeme být dnes ráno na této bohoslužbě. Mám hroznou rýmu, kterou většinou dostanu po návratu domů. No, když jsem býval venku tam v údolí a brodil jsem se po pás ve sněhu, taky jsem tam venku přespával, neměl jsem ani náznak rýmy; ale jakmile překročíte ten kopec v New Albany, pak stačí, abyste se dostali do tohoto údolí, a tam jsem pak dostal rýmu. Nevím; něco v tom údolí je, co působí, že se cítím špatně. Je tady nížina, a to mi vůbec nesedí.

3 Takže, jak už jsem řekl, jsme velice šťastní, že jsme tady ve sboru a můžeme slyšet našeho drahého dobrého pastora, který předkládá slova své modlitby za nás Pánu Ježíši. A slyším... Jak velice smutné je slyšet, že tolik lidí je nemocných a v nouzi, a ďábel se je zkázu a způsobuje, že je každý nemocný.

4 Tam vzadu se postavila nějaká malá sestra v záležitosti své sestry. A já vím, že sestra Siresová byla s ní. Lékař ji teď poslal domů zemřít. Ale ona stále věří, že bude uzdravena. A ona je ve vážném, velice vážném stavu. Moje tchýně také. Je jí teď sedmdesát let, a je také ve velice špatném stavu. Nepochybně je tady v tomto kraji mnoho nemocí. Ale Duch svatý je také zde, v tomto kraji, rozumíte, který uzdravuje naše nemoci, pokud jen u Něj nalezneme přízeň.

5 No, bolí mě v krku, nemám zánět, ale chraptím, takže se nebudu pokoušet kázat, ale jen k vám na chvíli promluví ze Slova a potom, jak už jsem slíbil, se budu modlit za nemocné. Ale než to udělám, rád bych oznámil několik blížících se shromáždění.

6 V mých shromážděních se objevuje nějaký druh určitého malého nesouladu, ani ne nesouladu, ale spíše jenom malá nedorozumění. A častokrát; já nemám v mé službě žádné hromadné sdělovací prostředky, jako je rozhlas, televize, časopisy, a tak dále, jako mnoho jiných bratří, kteří jsou na misijním poli. A když to tak dělám,

no, někdo by mohl říci: „Bratr Branham bude tady.“ Tento týden jsem ohlášen na třech místech, a to právě dnes, na třech různých místech. Jedno je na jihu v Kentucky, a dvě v Kalifornii; to jsou ta, o kterých vím. Ale nic se s tím nedá udělat, protože nemám žádný hromadný sdělovací prostředek, takže je to poněkud těžké.

7 A, jestli je tady náhodou někdo z okolí Madisonville v Kentucky, pak bylo oznámeno, že jsem tam měl být minulý týden, ale já jsem o tom nic nevěděl. Přijel jsem domů a oni to už oznámili. A bratr, který to oznámil, se jmenuje Ethings nebo myslím, že tak se jmenoval. Udělal to v dobrém úmyslu. On mi zavolal a prosil mne, jestli bych se nakrátko nezastavil, abych pro ně byl požehnáním, a přijal požehnání od jeho lidí. A on zavolal. Řekl jsem mu, ať se na to zeptá bratra Moora. Ale co, hned potom jsem musel odjet. Řekl jsem mu, že musím v ten stejný den odjet. No, a bratr Moore o tom nikomu neřekl. Neřekl o tom ani mně ani mé ženě. Takže jsem byl v Idaho a hned, jak jsem se vrátil, tak to shromáždění tam mělo začít.

8 Tak jsem v průběhu toho uviděl... Nemohou se z Louisiany domlouvat věci, které mají být tady. A tak jsem teď převzal plánování do svých rukou, abych shromáždění plánoval sám, až má shromáždění... Já prostě... Ó, nevím, ale myslím si, že vyznání je pro duši dobré. Nemyslíte si totéž? Byl jsem prostě ohledně těchto věcí trochu váhavý a dovoloval jsem komukoliv a kdekoliv, aby to jen tak probíhalo. A zjistil jsem, že to nefunguje. Po jistém čase pak zjistíte... Musíte v tom mít nějaký systém. A teď se pokouším udělat nějaké plány a mám v úmyslu navštívit paní Arnoldovou.

9 Tady v Louisville jsem potkal velice cenného člověka, když jsem tam měl shromáždění. Jmenuje se bratr Durvan. A on chtěl mít jedno nebo dvě večerní shromáždění. Mám v úmyslu se sejít s jejím malým Teddym, myslím s Teddym Arnoldem, na nějakou dobu, tento týden.

10 A potom příští sobotu a neděli, jestli budu moct, dá-li Pán, chci být dole v Madisonville. Měli tam pětadvacet nebo třicet kazatelů. Všichni tam byli, přicházeli pro několik... Jeden z nich byl ze vzdálenosti šesti set nebo sedmi set mil. No, nikdo tam, takže... nebyl jsem tam a není to moje vina, já prostě... stalo se to nedorozuměním nebo zanedbáním mu zatelefonovat. Budu tam chtít být příští víkend, dá-li Pán.

11 Potom od pátého do sedmého budu v Brooklynu v New Yorku. A potom od... potom čtrnáctého, patnáctého a šestnáctého v Parkersburgu v Západní Virginii. Tato dvě rozhodnutí jsem udělal

právě včera večer a dnes ráno. Dále je na seznamu Charlotte v Jižní Carolině, ale nevím. Potom jsou prázdniny.

12 Pak se vydáme na západní pobřeží, kde připravují shromáždění ve velké posluchárně. No, tato, to jsou malá shromáždění; jako ve středních školách a na takových místech. To jedno tam na západním pobřeží, to budou dvě města, spojená města, shromáždění Oaklandu a San Franciska.

13 A potom se přesuneme do Phoenixu, protože bratr Roberts tam tento rok nemůže být. Já bych měl zaujmout jeho místo v Phoenixu, ve shromážděních z celého regionu Maricopa. Jedná se o společnou akci.

14 A modlete se za mne, protože to potřebuju. A uvědomuju si, že pokaždé, když se pozvedá víra, ďábel na ni v pekle namíří přímo každou zbraň, tímto způsobem, vidíte? A tak to způsobuje, že je to dost těžké.

15 A tak dnes ráno se budeme modlit za nemocné. Teď bychom chtěli přečíst něco z Božího věčného Slova a krátce promluvit z Písma a potom se budeme modlit za nemocné. Ach, jak miluji mluvit o Něm, vy také? Prostě miluji, když o Něm můžu mluvit!

16 Teď chci přečíst z Bible, z 2. Královské, 2. kapitoly, část ze 12. verše.

To vida Elizeus, volal: Otče můj, otče můj, vozové Izraelští i jezdcí jeho.

17 Tedy, pokud se jedná o tento text, chci mluvit na téma: „*Použitý plášť.*“ Ať nám Pán přidá své požehnání, když k vám budu dnes ráno promlouvat. A vy se za mě modlete.

18 Toto se děje za času vlády Izraele v té zemi. Izrael byl národem. A byl to mocný národ. A z vojenského hlediska to byl čas míru, ale z duchovního hlediska to byl čas napodobování. A když se podíváme zpět do Starého zákona, můžeme vždy najít příklady toho, co se děje dnes. V případě Bible je to vždy tak, že věci, které se děly na počátku, jsou typem toho, co se děje v současnosti.

19 Tedy, 1. kniha Mojžíšova přináší všechno, co je dnes na světě. Na světě není nic, co by nezačalo v 1. Mojžíšové, protože to je počátek. Tam začal každý „ismus“. Všechno, co mělo svůj počátek, začalo v 1. Mojžíšové. V 1. Mojžíšové začala pravá církev. A v 1. Mojžíšové se ukázal i falešný věřící. V 1. Mojžíšové začala lhotejnost. 1. kniha Mojžíšova byla počátkem.

20 A teď, během Eliášovy vlády, nebo Eliášovy pouti tady na zemi, který byl Božím prorokem pro tehdejší dobu...

21 A Bůh nikdy nenechal zemi bez svého svědka. Bůh měl vždy někde na nějakém místě osobu, na kterou mohl položit své ruce, aby byla jako svědek. A tak jestli to tak dělal od 1. Mojžíšové, od začátku; určitě má někde Bůh muže, na něhož může položit svoji ruku teď, protože... Teď je to víc než jeden muž. On má mnoho mužů, na které může položit svou ruku, protože přicházíme do času sjednocení, času žní.

22 1. kniha Mojžíšova byla setím semene a těchto šest tisíc let bylo dozráváním ke sklizni; a teď se to símě stalo samotným semenem. Ono nejdříve přišlo do stavu rozkvétání a z květu k ovoci. A teď je čas shromažďování, čas žní všech těch velkých věcí, které začaly. Ta pravá Církev, která začala v 1. Mojžíšové přišla do času ovoce, ovoce Ducha. A antikrist, který začal v 1. Mojžíšové, přišel do času svého ovoce. A my jsme právě v závěrečném čase tohoto celosvětového období smrtelné bytosti. Je to největší čas, který kdokoliv - nebo ve kterém jakýkoliv věk žil - je to tento čas. Je to děsivý čas. Je to nepříjemný čas pro hříšníky, ale úžasný čas pro křesťany, protože víme, že se balíme, nebo vyvíjíme poslední malá společná úsilí, abychom šli domů a setkali se s Pánem.

23 No, když se dnes podíváme na lidi kolem, vidíte velké problémy a úzkost, které na tento národ přichází. Před několika dny jsem s někým hovořil; byl to jeden tady z těch agentů obrany a on řekl: „Bratře Branhame, právě jsme dostali od vlády instrukce, abychom už lidem neradili, aby si, kdyby spadla bomba, lehali na zem dál od okna nebo aby utekli do sklepa, protože ta nová bomba, kterou dokážou navést vysílačkou z Moskvy na 4. ulici v Louisville - a dopadne přímo na tu ulici, kde ji odpálí. Jsou v ní obsaženy určité trhaviny, které explodují a zabijí tak mnoho tisíc - tak mnoho tisíc lidí. Navádějí ji pomocí hvězd a radaru z Moskvy, z Ruska, a spadne přesně na 4. ulici v Louisville. A kdyby tam spadla... Nemusí k tomu použít letadlo nebo něco takového. Stačí to jen vystřelit a ona dopadne přesně tam. A vytvoří v zemi obrovskou díru do hloubky 50 metrů a o rozloze 60 kilometrů čtverečních bez ohledu na to, kterým směrem se to bude šířit - 60 kilometrů čtverečních.“ Nic nejde udělat, jenom se připravit k odletu nahoru. Když nastane ten čas, je to to jediné, co lze udělat.

24 Jenom si pomyslete, mohou jich odpálit padesát nebo sto najednou, když budou chtít. Bude po všem během - myslím si, že to

trvá 60 nebo 80 minut, nebo spíš vteřin, odtamtud sem - aby proběhlo úplné zničení všeho. Mezi Louisville a Henryville a mezi Louisville a Bardstownem nebo tam někde nezůstane nic, jenom v zemi jedna velká díra a v ní hromada prachu. To je vše, co zůstane mimo území, která zmizí, a budou kilometry a kilometry a kilometry, které shoří. Aby se to stalo, tak jedna bomba spadne sem a další dopadne někam jina.

25 Jsem tak rád, že mám Úkryt. „Jméno Páně je mocnou věží, spravedlivý se v ní ukryjí a jsou v bezpečí.“ Nezáleží na tom kolik bomb nebo čehokoliv jiného, tam jsme v bezpečí. A tak svět a hříšník, nemající ten Úkryt nebo bezpečné místo, prožívá děsivý čas. Myslím, že kdybych nebyl křesťanem, tak bych zešlel, když přemýšlím o tom, co se může každou chvíli stát. A s domem plným malých dětí, a tak dále, nevěděl bych, co mám dělat. Ale jsem tak rád, že mohu stát ve svém domě a přivést je do Úkrytu, kterého se žádná bomba ani nic jiného nemůže dotknout. Pod ochranná křídla Pána Ježíše. „Ne silou ani mocí, ale mým Duchem, praví Pán.“ Vidíte? Toto je naše ochrana.

26 Jak nádherný a slavný je to čas, když víme, že všechen hřích, zápas a životní zkoušky brzo skončí. V jednom z těchto dnů to všechno skončí a půjdeme Domů, abychom byli s Pánem. No, co ještě zůstalo, je čas pro kázání Evangelia, abychom do té velké Věže přivedli tolik lidí, kolik jen můžeme.

27 A tak, když vidíme vzor naší dnešní lekce, Eliáše, během jeho vlády... spíše jeho pouti na zemi, no, on byl velkým mocným mužem. Bůh ho používal mocným způsobem s velkou silou. A my zjišťujeme, že v té době tam byla skupina napodobovatelů, kteří se pokoušeli napodobovat Eliáše; kteří se pokoušeli dělat stejné věci jako Eliáš.

28 A totéž vidíme dnes. Napodobování křesťanství. Lidé, kteří se snaží chovat jako křesťané; kteří zkoušejí sami sebe udělat křesťany. Nedokážeš to udělat. To musí udělat Bůh. Rozumíte? On je Ten jediný, který to může udělat.

29 A tak založili školu a nazvali ji „Prorocká škola“. A všichni tuto prorockou školu navštěvovali a byli tam vzděláváni. Dokážu si tam představit všechny ty kazatele nosící tentýž druh pláště, jaký nosil Eliáš. Dokážu si představit, jak se pokoušejí napodobit jeho hlas, způsob, jak mluvil a způsob, jakým se projevoval. Každý se snažil dělat totéž, protože Eliáš byl velký Bohem používaný muž.

30 A totéž vidíme dnes. Nedávno jsem poslouchal rozhlasové vysílání. Od té doby, co byl Billy v Louisville, mají Billy Grahamy

v celém národě. Každý se ho pokoušel skoro ve všem napodobit: stejně si češou vlasy a nosí stejné oblečení a tentýž hlas, a tak dále. Ale to nemůžete dělat. Musíš být prostě tím, čím jsi a čím tě Bůh učinil. To je pravda. A tak shledáváme, že v oněch dnech se pravděpodobně dělo totéž.

31 Tedy, když Bůh ve svém předzvědění viděl, že Eliášovy dny se chýlí ke konci, že bude tady na zemi jen tak dlouho jako každý jiný člověk, tak připravil na místo Eliáše nástupce. A když to udělal, tak toho muže povolal. On nebyl v žádném semináři. Oral pole volským spřežením, sloužil nebo se staral o svoji matku a otce. A Bůh ho povolal, aby byl nástupce Elizea, vlastně Eliáše.

32 Pravděpodobně mnozí v té *prorocké* škole si mysleli a byli si jisti, že jakmile on skončí, budou jeho nástupci a budou nosit jeho plášť.

33 Ale Bůh je ten, který povolává. Bůh vybírá. Bůh vyvoluje. Bůh pověřuje. Bůh ustanovil v Církvi, některé za apostoły, některé za proroky, některé za učitele, některé za evangelisty a pastýře. Dělá to sám Bůh. Nemůžeme způsobit, aby se náš jeden vlas stal černý nebo bílý; stejně tak nemůžeme nějakou soustředěnou mysl přidat k naší postavě jedinou věc. Bůh ve své nekonečné milosti a svou volbou a svým předzvěděním tyto věci ustanovuje a každé kolo pracuje prostě správně. To se mi líbí.

34 Byl bych dnes dopoledne znechuceným člověkem, kdybych nevěřil ve vyvolení a povolání Boží. Kdybych si myslel, že tento svět byl vydán na pospas moci a moudrosti člověka, vlivných lidí a Organizaci spojených národů, a těm, kteří se dokonce o jménu Páně ani nezmíní, byl bych znechucenou osobou. Ale já takový konec nevyhlížím.

35 Dívám se tady na stránky této staré Knihy, kam to Bůh zapsal, a všechno se stane přesně takovým způsobem, jak to On pověděl, a to je všechno. Takže jediná věc, kterou mám udělat, je nestát v jedné linii s nimi, ale v jedné linii s Golgotou, v jedné linii s Bohem, v jedné linii s Jeho Slovem. Zůstaňte v Jeho Slově. Nehledě na to, jak moc se zdá, že se to stane tímto způsobem, stane se to tak, jak to má v úmyslu udělat Bůh. Nemůže to být jinak, protože On, který je nekonečný, zná konec před začátkem a způsobuje, že vše pracuje pro Jeho slávu. To je pravda.

36 Všechny věci budou spolupracovat společně. Všechno se bude muset přizpůsobit tak, aby to bylo na svém místě. Ó! Není to něco, co

dodá křesťanovi odvahu? Nic se nemůže dít nesprávně. Především to není naše Bible, ale Jeho. Není to naše moudrost, ale Jeho. A to jediné, co musíme udělat, je umístit tam naši víru a důvěru, klidně stát a sledovat Boží slávu. Dívat se, jak to zaujímá své místo a každé kolo se pohybuje. Možná je to roztroušeno do všech stran, ale když Bůh vyslovuje své Slovo, zaujme to přesně své místo.

37 On od začátku znal konec. Věděl, koho vybere. On věděl už předtím, než byl vůbec svět zformován, že Elizeus zaujme Eliášovo místo. Všechno musí fungovat prostě úplně správně.

38 A my si děláme starosti ohledně našich milovaných, a tak dále: „Vejdou vůbec někdy?“ Pokud jejich jména byla zapsaná před ustanovením světa v Beránkově knize života, oni se s tím sladí; to je jediná věc, která se může stát. My vydáváme svědectví a svítíme světlem. A Bůh způsobuje, že ono do nich proniká.

39 No, všimněte si Eliáše. Potom co na něj hodil svůj plášť a vyzkoušel ho na něm... Jinými slovy, prorok Eliáš, který měl na sobě Boží plášť, šel a položil ho na Elizea, zemědělce, aby viděl, jestli mu bude sedět. A trvalo to téměř deset let úprav, než mu ten plášť sednul.

40 Víte, Bůh nás častokrát bere do dílny a sestřihuje nás. No, On neupravoval ten plášť, aby Elizeovi seděl; On měnil Elizea tak, aby pasoval do toho pláště. A to je to, co On dělá dnes. On přetváří nás, abychom k tomu plášti seděli. Neupravuje ten plášť, aby seděl nám. Někdy chceme, aby ten plášť seděl nám. Jenže tak to nemůžeme dělat. Musíš dovolit, abys ty sám byl dopasován do toho pláště. Je to Boží plášť a On ho udělal dokonalý. A my musíme... On nás musí uvést do takové sféry, aby způsobil, aby nám ten plášť seděl.

41 Nemůžeme být dokonalí sami ze sebe; víme, že ne. Neexistuje žádný způsob, abychom takoví byli; a přesto On řekl, abychom takoví byli. Ale co On udělal - udělal pro nás smíření - Pána Ježíše Krista a Jeho spravedlnost. To je způsob, odkud se bere dokonalost - ignorací naší vlastní svatosti, kterou *vůbec* nemáme i našich vlastních myšlenek, které bychom neměli mít; ale slavně odpočíváme v hotovém díle Ježíše Krista. Bůh Jej poslal na zem, a bylo to v Něm, kde jsme odpočinuli.

42 Všimněte si, po celá ta léta, nakolik víme, on měl jen jeden křest tím pláštěm, který nad ním zavlál. Ale po ta léta Bůh tvaroval charakter toho muže až k místu - potom co byl povolán - aby pasoval do toho pláště a byl služebníkem Páně.

43 A potom když Eliáš prošel kolem a hodil ho na něj, vykročili ve směru Galgala a na mnohá jiná místa. Během té cesty se vydali do školy proroků a nakonec se Eliáš snažil Elizea přimět, aby se vrátil zpátky. Všimli jste si toho? Snažil se ho přimět, aby se vrátil zpátky; řekl: „Já...“ jinými slovy - „možná je ta cesta pro tebe, můj synu, příliš těžká“. „Možná je pro tebe moc úzká, abys po ní šel.“

44 Víte, kde byl Eliáš, tam byla příměst. A kdekoliv káže Evangelium pravý Boží služebník, je to jasné, neposkvrněné Evangelium.

45 Dobře, jednou je šel navštívit do té prorocké školy a oni ho prosili, aby odešel. Řekli: „Je tu pro nás příliš těsno.“

46 To, co dnes potřebujeme, je trochu více bezprostředního kázání Evangelia, které oddělí zrno od plev; nebo to co je správné od falešného. Udělá, že to, co je dobré, bude dobré, a to, co je špatné, bude špatné.

47 Všichni ti maníci s jejich prožitími a s tím vším, čím byli, poslali někoho, aby sehnal něco k jídlu a jeden z nich přinesl divokou popínavou rostlinu; nasbíral nějaké plané tykve a uvařil v jejich církevním hrnci trochu smrti. A první věc, víte, oni zvolali: „V tom hrnci je smrt!“

48 Ale Elizeus s dvojitou porcí věděl, co má udělat, a tak do toho hrnce hodil hrst mouky a řekl: „Teď můžete směle jíst.“ Jinými slovy, oni...

49 Dnes, jako předobraz, myslím, že jsme měli hodně metodistů, baptistů, presbyteriánů, luteránů, letničních a všechny další, všechny smíchané dohromady; a jeden bojuje proti druhému. Není nutné to všechno vyhodit a jednat bez toho. Potřebujeme další hrst mouky. Zůstaňte v té samé církvi.

50 Ta mouka byla z domu, nebo z tamté školy, a byla to obětní mouka, kterou tam lidé přinesli; prvotiny žně, které byly rozemlety zvláštním způsobem tak, že každé zrnko této mouky bylo stejné.

51 A potom, když ta mouka byla stejné *zrnitosti*, byl to předobraz Krista. Mouka to je život. A když ta mouka, která byla předobrazem Krista, byla rozemleta tímtež způsobem, to znamenalo: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“ A ta mouka a moučná oběť... A když tam dali tu mouku; dali Krista do té smrti, to přineslo život. To je to, co způsobuje ten rozdíl. V naší mrtvé formě, v našich rozdílnostech, v

našich církevních sporech a ve všem ostatním, kdybychom jen do toho umístili Krista, to by změnilo smrt a rozdělení na život, kdybychom to jen udělali.

52 V Americe je devatenáct milionů baptistů. V Americe je třináct milionů metodistů. Luteránů je jedenáct milionů a presbyteriánů deset milionů, a jenom sám Bůh ví, kolik je katolíků, kteří převyšují každou denominaci. Ale co v tom všem potřebujeme? Hrst mouky. My potřebujeme do církve přivést život. A ten život je Kristus. On přišel, aby nám přinesl život.

53 A tak oni měli své rozepře, své školy a své teology, a tak dále.

54 A potom Eliáš Elizeovi řekl: „Raději se vrať zpět, protože ta cesta může být trochu těžká.“ Jenže pro Božího muže, který se s tím jednou setkal anebo na jehož ramena byl hozen plášť Boží spravedlnosti a moci, není jen tak lehké se vrátit zpět.

55 Když jsem dnes ráno slyšel pastora říkat, že naše... Mnozí lidé jsou znechuceni. To, co potřebujeme, bratře, je přijmout povzbuzení. To je pravda. Zkoušky mohou přijít. Nikdy nám nebylo slíbeno, že na ně budeme imunní; ale On nám dá milost, abychom skrze ně prošli. Jestli je hora moc vysoká, abychom přes ni přešli, příliš hluboká, abychom prošli pod ní, příliš široká, abychom ji obešli, On nám dá milost, abychom mohli projít skrze ni. To je pravda. Jenom se nestarej, ale upři svůj zrak na Krista, protože On je ten jediný, který nás skrze to může provést.

56 No, vidíme, jak oni jdou dál, až přišli do školy. A on řekl: „Ty zůstaň teď tady. Buď tady a usad' se tu a buď dobrým učitelem teologie, a tak dále. A jednou se asi staneš tady na té vysoké škole děkanem. Já ale musím jít trochu dál.“

57 Dokážete si představit muže Božího, který se spokojí s tím, že je děkanem vysoké školy, když všude kolem, kde stojí, je rozprostřena Boží moc? Ne, přátelé. On řekl: „Jakože je živ Hospodin a živ jsi ty, neopustím tě.“ To se mi líbí.

58 Zůstaň u toho, bez ohledu na to kolik znechucení přichází od tvé matky, otce nebo od tvého pastora. Zůstaň s Ním.

59 Došli k Jordánu. Přešli přes něj a Eliáš řekl: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“

60 On odpověděl: „Ať na mě sestoupí dvojité porce tvého Ducha.“ On věděl, že má práci, kterou musí vykonat. On řekl: „Dvojitou porci,“

ne jenom dobré vroucí prožití, ne jenom milé podání ruky nebo dobrou společnost se zbytkem sboru, ale: „To, co chci, je dvojité porce toho, co je teď nejlepší.“

61 Říkám vám, když Bůh ustanovuje člověka, aby splnil nějaký úkol v tomto světě, on musí mít něco lepšího, než má ten svět. On musí mít něco lepšího než, co má církev. On musí jít za dvojitou porcí.

62 A, jestli byl kdy čas, kdy bylo potřeba mít v lidském prostředí dvojitou porci, je to dnes. Něco lepšího, něco vyššího... Myslím si, že fazole a kukuřičný chleba jsou velice dobré, ale někdy musím sáhnout trochu výš. A děláme to. Musíme. Musíme se stále povznášet. Izrael odpadával, pokud zůstávali na jednom místě. Musel postupovat kupředu nebo couvat zpět. S církví je to stejně.

63 A tak, když tak šli, neuplynulo ani pět minut a on řekl: „Žádal jsi o velkou věc, ale jestli mne uvidíš, když budu odcházet, můžeš mít to, o co jsi prosil.“

64 No, to musí být upřímnost motivu, upřímnost srdce, upřímnost zraku hledícího na zaslíbení. Hm! Jestli jsi dnes ráno nemocný nebo něčím ztrápený, je jedno velké zaslíbení - ne Eliášovo, ale samotného Boha: „Jestli dokážeš věřit... Když se modlíš, věř, že dostaneš to, o co prosíš a dostaneš to.“ Bez ohledu na to co říká lékař, jak to nebo tamto probíhá, drž se jednoduše toho zaslíbení.

65 Eliáš mu dal podmínku: „Pokud mě uvidíš, když budu odcházet, sestoupí to na tebe.“

66 Je zaslíbení: „Pokud můžeš věřit; všechno je možné těm, kteří věří.“

67 Někdy se dívám na sebe a myslím si, že jsem byl ve svém životě takovou medúzou. Vyčkával jsem a zmeškal jsem pro království Boží tisíce duší, protože jsem čekal a říkal: „Bože...“ Až moc jsem spoléhal na duchovní dar a říkal jsem: „Pane, pokud mi jenom ukážeš a pokud mi dáš vidění, co mám dělat.“ A Bůh dával vidění, a já jsem se tehdy odvracel a dovolil, aby mě někdo jiný namluvil na něco jiného.

68 A, ó, ještě jsem se nikdy nedostal na místo, na jakém jsem teď, kdy pocituji, že to je víra, se kterou musíme vykročit, protože takové je zaslíbení. A věci, které On udělal a uzdravení, která vykonal a zázraky; do takové míry, že sestoupil a byla mu pořízena s námi fotografie, a tak dále, což se nikdy, co svět světem existuje, nestalo. A potom postávat kolem jako medúza - to způsobuje, že jsem sám sebou znechucen. Je to

čas, abyste udržovali váš zrak na zaslíbení.

69 A to je to, co s Boží milostí mám v úmyslu dělat. A uvědomuju si, že každý ďábel v pekle na to bude střílet. Ale s Boží milostí mám v záměru držet svůj zrak na zaslíbení.

70 Elizeus řekl: „Jestli...“ Eliáš řekl: „Jestli mě uvidíš, když budu odcházet, dostaneš to, o co jsi prosil.“ To je pravda. Musíš na tom držet svůj zrak; sleduj to zaslíbení. Co kdyby se vrátil a řekl některým z té školy: „Hej chlapci, jak se mi daří, když následuju toho proroka?“ On by zřejmě selhal. Ale on se nestaral o to, co si myslela ta škola, nebo co mysleli všichni učitelé. On se nestaral o to, co si mysleli sousedé nebo jiné rodiny nebo ti, kteří se na něj dívali. Jeho víra byla soustředěna na zaslíbení.

71 To, co dnes potřebujeme, je víra v Boží zaslíbení a nebrat zřetel na to, co říká ten nebo onen.

72 Jak řekl bratr: „Jeden kazatel měl dvě němá děvčátka. A že jejich... kritika vůči Božskému uzdravování, že ty děti nemohly být uzdraveny.“

73 Nevěnuj pozornost kritikům. Upři svou víru na zaslíbení. Bůh to tak řekl! „Modlitba víry uzdraví nemocné a Bůh je pozvedne.“ Když může způsobit, že jeden hluchoněmý slyší, může způsobit, že další hluchoněmý uslyší. Víme to díky neomylným důkazům, že On to dělá. Upřeme naši víru na zaslíbení; náš zrak upřený, náš sluch napjatý, naše srdce odevzdáno a nastaveno jenom na Ježíše Krista; a On je schopen udělat to, co zaslíbil. Ó, když o tom přemýšlíme, tak to mění celou scénu, když se tam dostáváme. Bůh dal zaslíbení. Bůh byl ten, který to řekl.

74 No, a tady to pověděl Boží reprezentant. Ale teď to řekl sám Bůh. Co můžeme potom udělat? Nic, jen na to upřít svoji mysl. On řekl: „Pokud mě uvidíš, když budu odcházet, můžeš to zaslíbení mít.“ Elizeus na Eliáše neustále hleděl bez ohledu na to, kdo kolem pokřikoval a co se kolem dělo, co se předtím stalo, on se na to vůbec ani nepodíval; měl svůj zrak upřen na zaslíbení. Tady to máte. Váš zrak je upřen na zaslíbení.

75 Myslím na tu paní, kterou jsme jednou večer navštívili - sestru Stylerovou - a lékař jí pověděl, v jakém je špatném stavu. A nikdy jí neřekl ani jejím blízkým, že je zcela nemožné, aby se vůbec někdy uzdravila. Bratr... Zeptal se mě na to její zeť. Řekl jsem mu: „Pokud jen dokáže udržet svůj zrak na tom zaslíbení...“ Nezáleží na tom, co se

děje, hled' na zaslíbení.

76 Před několika týdny, zdejší sestra Woodová a bratr Wood, naši dva blízcí přátelé ze sboru... Byl jsem v Michiganu s mými přáteli Leo a Genem. Opustili jsme shromáždění v Chicagu a jeli jsme k některým z jejich lidí na dva dny na lov jelenů luky a šípy. A na zpáteční cestě se mé ženě podařilo se mnou navázat spojení a řekla mi: „Modli se za matku paní Woodové. Rakovina jí požírá obličej.“ A pověděla mi: „Nikdy jsem neviděla sestru Woodovou tak rozrušenou; pláče.“ Sestra Woodová byla vždycky hrdinkou víry, od té doby, co Bůh uzdravil jejímu chlapci zmrzačenou nohu a ji uzdravil z tuberkulózy, a tak dále. Ale teď to úplně vzdala.

77 Toho večera jsme se tam modlili v pokoji. Paní Woodová vešla a řekla: „Bratře Branhame, půjdeme tam...“ Vydali jsme se k její matce, která byla v Louisville. Měla rakovinu na straně nosu. Lékař to narušil, čímž se to rozšířilo tak, že jí zůstala pouze malá část poloviny nosu, a bylo to asi jenom tři milimetry od jejího oka; zůstala tam jenom kost a velmi rychle jí to požíralo dál.

78 Vešel jsem do toho pokoje a poklekl jsem; řekl jsem: „Chci si s ní promluvit o samotě.“ A šel jsem do toho pokoje, abych se za tu ženu modlil. A když jsem byl v tom pokoji, pomyslel jsem si: „Ó, Bože, kdybys mi jen mohl ukázat ve vidění, co se s tou ženou stane.“ Pan a paní Woodovi seděli venku a čekali, co ukáže vidění.

79 Ale, když jsem tam byl, pocítil jsem obvinění. Byl jsem obviněn kvůli tomu, že čekám na vidění. Vypadalo to, jako kdyby mi něco odpovědělo: „Takové tvé povolání nebylo. Proč potřebuješ vidění, když zaslíbení bylo již vyřčeno.“ A tak jsem klekl a začal se modlit. A když jsem se modlil, něco v mém nitru *mi* dalo odpověď — víra v zaslíbení.

80 Vrátil jsem se ven, a když jsem se o tom zmínil paní Woodové, zeptala se: „Viděl jsi něco, bratře Branhame?“

81 Odpověděl jsem: „Nic konkrétního jsem neviděl, ale pocítil jsem něco, co mi řeklo, že Jeho zaslíbení je pravdivé a On je vyplní. A já věřím, že to udělá.“

82 A v průběhu necelých čtyřiaadvaceti hodin se okraj té rakoviny začal odlupovat a začalo se to pokrývat strupem. Na rakovině, jak víte, se nevytváří strup, pokud není mrtvá. Takto to bylo; a ta žena je uzdravena a je doma. Jak úžasný je Kristus! Díky hledění na zaslíbení — Bůh to tak řekl...

83 Ale my, když se někdy za nás někdo modlí, odcházíme a říkáme: „No, nestalo se to hned, možná bude lepší, když tam půjdu znovu.“ Ó, ne.

84 Mějte svůj zrak upřený na zaslíbení. Bůh to tak řekl a tím je to vyřešeno. Toť vše. Jestli to Bůh řekl, On je také schopen dodržet své zaslíbení, jinak by ho vůbec nedal.

85 Abraham nazval ty věci, které nebyly, jako kdyby byly, a dvacet pět let setrval na něčem nemožném, protože myslel, že Bůh je schopen udělat to, co zaslíbil. Amen. A my jsme Abrahamovy děti skrze víru.

86 Eliáš určitě upíral svůj zrak na... nebo Elizeus na Eliáše. A když šli... A po nějaké chvíli přijel vůz a rozdělil je, jednoho na jednu stranu a druhého na druhou. A potom Eliáše vyzvedl na... On nastoupil do vozu a jel nahoru a svlékl z ramen svůj plášť a hodil ho Elizeovi, protože Elizeus už do něj dorostl, víte, takže mu dobře seděl. A dokázali byste si představit...

87 Ó, chci, abyste mi věnovali soustředěnou pozornost, když cítím, že mě škrábe v krku. Chci se vás na něco zeptat.

88 Dokážete si představit, jak se Elizeus cítil, když zvedl ten plášť, a přehodil si ho přes svá vlastní ramena? Ó, jaký pocit!

89 Nemyslím to osobně, ale asi před deseti lety jsem z této kazatelny pronesl kázání o Davidovi, bojovníku, s prakem v ruce a Goliášovi stojícím před ním. Tehdy v těch dnech se nikde nekonaly žádné uzdravovací kampaně, nikde, jak víme. A, ó, jak byli lidé vůči Božskému uzdravování kriticky nastaveni! Ale nějaká Osoba tato shromáždění podporovala. Pastor mi řekl, že ztrácím rozum, že něco takového by se nemohlo stát. Ale tady z této stejné kazatelny jsem kázal o Davidovi, který řekl: „Chcete mi říct, že vojsko živého Boha dovolí tomu neobřezanému Filistínovi odporovat této armádě?“

90 Ten malý shrbený kudrnatý chlapec, oblečený do ovčí kůže, s prakem v ruce a celá Izraelská armáda byla v záloze, a on vystoupil sám. *Proti* člověku s kopím dlouhým asi šest metrů, a zaostřený konec vážil několik šekelů, možná devět kilogramů železa — šestimetrové kopí; a jeho prsty měřily třicet šest centimetrů. A David pravděpodobně vážil *jen* čtyřicet kilogramů; stál tam a dorážel jako malý kohout... „Chcete mi říct, ó, že dovolíte tomu neobřezanému Filistínovi... jestli tam chce stát, ať stojí, ale on se staví proti armádě živého Boha.“ Ó, jaký hrdina! „A vy všichni se bojíte vyrazit proti němu

do boje?“ Řekl: „Já proti němu půjdu.“ Ó! Řekl: „Bůh nebes mi dovolil tímto prakem zabít lva. On mi dovolil tímto prakem zabít medvěda, a čím spíš mi vydá do rukou toho neobřezaného Filistína!“ Určitě.

91 A, když bylo vybojováno to první vítězství a Goliáš byl skolen, celá Izraelská armáda následovala Davida. Oni jim utínali hlavy a bili Izrael... spíše bili Filistíny až do jejich vlastní země. Zatlačili je do rohů, pobili je, vzali jim jejich města i všechno ostatní. Zvítězili.

92 Bratře a sestro, totéž se stalo v oblasti nadpřirozena, když řekli: „Božské uzdravování nefunguje. Dny zázraků už pominuly.“ Pokud pominuly dny zázraků, tak pominuly i Boží dny. Církev, která nevěří v nadpřirozeno, nakonec zemře a Bůh tu církev opustí, musí opustit! Ale Bůh dal zaslíbení, a Boží zaslíbení jsou věčná!

93 Před nějakým časem si tady nějaká děvčata zahrávala s radiem. Namáčely štětec do radia a ručně ho nanášely na hodinky. Jedny takové mám. Ale nějaká dívka se spletla a vzala ten štětec a dala si ho do úst, a to ji usmrtilo. O mnoho let později vzali měřicí zařízení a přiložili ho na lebku toho děvčete a stále mohli slyšet to radium, jak stále působí: „Vrr, vrrr, vrrr“. Je to nekonečné. Působí to stále dál a dál. Nepřestává to.

94 A, ó, bratře, jestli takhle působí radium, nekonečně, o co víc bude působit nekončící věčný nadpřirozený všemocný nekonečný všemohoucí Bůh! On musí mít stejný účinek, jako když začal; On to všechno musí mít po celou dobu, jinak není všemocným všemohoucím Bohem. On stále čeká na někoho s planoucí vírou, *na někoho*, kdo vystoupí a vyzve nepřítele na základě Jeho Slova a řekne, že je to tak.

95 A teď, co se stalo? Jakmile začaly ty velké uzdravovací kampaně, desetitisíce vojáků, Božích mužů, kteří se nacházeli v těch malých sborech, jako Oral Roberts, Tommy Hicks, a mnoho dalších znamenitých mužů, kteří se nacházejí na *misijním* poli, vytasili své meče a vyrazili. Ten Meč odtíná oboje; to, co přichází, i to co odchází, to, co je shora i zdola, co vchází i vychází; rozpoznává myšlenky, dokonce až do morku kostí. Když uviděli, že se to může stát, vytáhli svoje Bible (své meče) a vyrazili a díky Boží milosti jsme pobili nepřítele tak, že na celém světě bylo uzdravovací probuzení. Mohlo se to stát... Obyčejní pastoři, kteří měli malé sbory, a tak dále, vzali *ten* oheň a spatřili vidění, vytasili meč a vyrazili a postavili se nepříteli.

96 Ale jak víš, že to tak je? Slavní muži — kongresman Upshaw, král Jiří z Anglie a mnoho vážených mužů, kteří byli nemocní

a postižení, byli uzdraveni mocí všemohoucího Boha. Takže o tom teď nemohou nic říct... Jistě! On byl...

97 Potom když Elizeus - potom, co touhou celého jeho srdce bylo obdržet to zaslíbení. On chtěl to zaslíbení. Takový byl jeho motiv. Bylo to pro něj vším. To byl jeho život. Takový byl jeho záměr. Všechno, všechno, šlo mu jen a jen o to, aby dostal to zaslíbení.

98 Jsem přesvědčen a věřím tomu, že v těch věcech, o kterých mluvíme, nejsme upřímní. Pokud dnes ráno váš celý motiv spočívá v tom, abyste za vaše uzdravení odevzdali chválu Bohu... „Jsem odhodlán být uzdraven Boží mocí. Jsem odhodlán žít křesťanským životem. Jsem odhodlán chodit v pokoji s Bohem. Rozhodl jsem se, že to tak budu dělat. Je mi jedno, co říká moje matka, co říká církev, co říká pastor, co říká kdokoliv další, co říká svět; rozhodl jsem se. To je upřímnost mého srdce.“ Pak se někam dostaneš.

99 Potom, když Eliáš viděl, že on byl odhodlaný obdržet... Eliáš viděl, že Elizeus byl rozhodnut; tehdy mu to zaslíbení dal. No, to zaslíbení bylo: „Pokud mě uvidíš, když půjdu, pokud mě uvidíš, když budu odcházet!“ No, teď je to ponecháno na Elizeovi. On chtěl slyšet to zaslíbení; a tak to zaslíbení dostal. Ale bylo v tom obsaženo „pokud“. „Pokud mě uvidíš, když budu odcházet!“

100 Tedy, jestli jste dnes ráno nemocní a chcete být uzdraveni, mohu vám dokázat, že Kristus vám to zaslíbení dal. To zaslíbení je vaše, můžete-li věřit; pokud můžete věřit! Nebudte poražení!

101 No, Elizeus se zahalil do Eliášova pláště, toho proroka... Jaký vítězný pochod! On krácel vpřed jako vítěz! Uslyšel to zaslíbení. Pocítil tu moc. Šel jako bojovník rovnou k Jordánu.

102 Chvála Bohu, přátelé! Každý věřící dnes ráno, jenž je ovinut do Kristovy spravedlnosti, kráčí cestou směrem k Jordánu. To je pravda.

103 Ať spadnou atomové bomby, ať... Jste oděni a kráčíte jako vítězové. Amen. „Nebojte se, Já jsem přemohl svět.“ Ano, přátelé! Pamatujte; co? „Já jsem přemohl svět.“ To řekl Kristus.

104 Elizeus šel oblečen do použitého pláště, cítil se jako vítěz, (přesně), přicházel k Jordánu.

105 Bratře, dovol, abych ti s úctou pověděl toto: Nevkládej na někoho plášť, který je prožraný moly pochybností, kde v něm všechny tyto prohry a pověry a vzlety a pády udělaly díry, takže do něho zatéká. Obleč si plášť vítěze, Krista. Nedůvěřuj své církvi, která kdysi učila

spasení skrze křest Duchem svatým, která kdysi učila Božské uzdravování, a teď to popírá; vše je sežrané moly pochybností a vším možným. Obleč si plášť Toho, který nikdy žádnou bitvu neprohrál, protože jsi na své cestě k Jordánu. Amen!

106 No, on měl na sobě použitý plášť. To je pravda. A mnoho lidí dnes ráno má na sobě použitý plášť. Ale když přišel k Jordánu, tak si uvědomil, že ten plášť sám o sobě nebude fungovat. To je pravda. A církev, metodisti, baptisti, letniční, presbyteriáni, ó, my máme školy a ó, máme všechny morální základy Bible, každý odstaveček. Celý náš tkaný plášť je v pořádku, ta zaslíbení. My to všechno máme. Ó, byli jsme pokřtěni, a byli jsme opravdu apoštolští. Máme apoštolskou víru. Věříme v Božské uzdravování. Věříme v Boha. Věříme v Boží moc. Křtíme, jak je to v Bibli - biblickým způsobem. Obdrželi jsme Ducha svatého. Mluvili jsme v jazycích. Všechno to děláme. Jenomže, bratře, jestli to je ta jediná věc, kterou potřebuješ, zjistíš, že když přijdeš k Jordánu, že ti taky něco chybí.

107 Ó, možná jsi byl vzděláván. Možná jsi bystrý. Možná máš D.D., doktorát teologie. Možná máš Ph.D., doktorát filozofie. Možná máš L.L.D., doktorát z latiny. Můžeš mít tituly všeho druhu. Můžeš mít na sobě plášť Metodistické církve. Možná nosíš plášť Letniční církve. Možná máš na sobě plášť Sborů Božích, jednotářů, trojičních nebo kohokoliv. Je to od samého počátku jenom použitý plášť (to je pravda), určitá dogmata lidského původu, která byla vymyšlena, a podobně. A i když jsi byl křesťanem a ten sbor byl křesťanský a správně oblečen...

108 Ale, když Elizeus povstal, ukázal se před celou skupinou seřazených proroků a kritiků, kteří hleděli na to, co udělá... A hle, zde přichází oblečen do Eliášova pláště. Ó! Jinými slovy - je vyškolený, je vycvičený, je poddaný, věří. Není s ním nic v nepořádku. Schází k Jordánu. A svět ho pozoruje.

109 Ó Bože, jak my to dnes potřebujeme! Máme mnoho vyškolených a vzdělaných učitelů. Máme mnoho mužů, kteří dokážou tuto Bibli rozdělit a sestavit ji matematicky dohromady... Mnoho mužů, kteří dokážou udělat velké věci v oblasti učení; kteří znají biblickou historii do posledního detailu. Kterí vám dokážou říci hodinu, kdy se vznítilo peklo a hodinu, kdy vyhasne. Oni vám mohou říci všechny tyto věci. A oni jsou... Nechali se pokřtít ve vodě. Prožili duchovní křest, jak to oni nazývají - plášť. Všechno ustanovili do náležitého pořádku.

110 Stejně tak to udělal Elizeus. Ale když došel k Jordánu, aby čelil tomu kritickému světu, co zvolal? „Kde je Bůh Eliášův?“ To nebyl

Eliášův plášť, který to způsobil. Byla to moc Eliášova Boha, jež to způsobila.

111 A to co svět dnes ráno potřebuje, je moc Eliášova Boha. Mohli jste mluvit *cizími* jazyky a vykřikovat a běhat po podlaze, ale to, co potřebujeme, je Boží moc Letnic, aby vydala život a věci, které se děly za tamtěch dnů, za dob apoštolů.

112 Použitý plášť bylo v pořádku, ale on potřeboval ve svém srdci čerstvé povolání od Boha. Potřeboval od Boha čerstvé pomazání. On měl oblečený použitý plášť, když přišel k té řece, ale potřeboval zbrusu nové povolání od Boha z první ruky. A Boží moc z první ruky, aby vykonal zázraky.

113 A tak, můj bratře, nemějte obavy požádat Boha o cokoliv. Vy se musíte domáhat nebo prosit Boha o všechno, co zaslíbil. Protože, pokud představuji Boha jako všemohoucího a všemocného a jsem-li Boží služebník, musím konat Boží skutky. A pokud konám Boží skutky, musím být Boží muž, abych mohl způsobit, že se ty věci stanou, protože On ode mne požaduje, abych vykonal to, co je nemožné. Musím Ho prosit. Musím k Němu volat a stát tam a říkat: „Bože, ty jsi to zaslíbil.“ A vy to také musíte dělat — každá osoba.

114 „A přijmete moc — Skutky *apoštolů* 1:8 — potom, až na vás sestoupí Duch svatý.“ Potom až na vás sestoupí Duch svatý; potom až jste oblečeni jako křesťané, potom až byla vaše víra umístěna v Kristu, pak obdržíte moc. Tady to máte. Ano.

115 A bratře, sestro, každý dnes ráno... Dovolte, že toto řeknu před modlitbou za nemocné; dovolte, že to řeknu. S Boží pomocí, modlete se za mne. Před deseti lety jsem stál na tomto pódiu a kázal o Davidovi a Goliášovi. No, to není Goliáš, který mi překáží. Bůh ho přede mnou zabil. Ale to, co mi překáží, je nedostatek víry, nedostatek něčeho, o čem jsem věděl, že je blízko.

116 A dnes ráno před tímto malým shromážděním znovu křičím: „Kde je ten Bůh, jenž nám dal to zaslíbení? Kde je ten Bůh, který se tam s námi setkával? Vystup, Bože, a dej mi odvalu, dej mi sílu, dej mi odhodlanou mysl bez ohledu na to, co přichází nebo probíhá; jestli to vypadá tmavě nebo to vypadá jakkoliv; jakkoliv to vypadá, pohni sebou; zaslíbení je pravdivé.“

117 Bratře, sestro, jednoho z těchto dnů... vy přátelé hříšníci, kteří jste tady dnes ráno, a vy lidé, kteří se pokoušíte napodobovat křesťanství. Možná patříte k *nějaké* církvi. To je skvělé. Nemám nic

proti tomu; nic proti vašemu vzdělání nebo proti vaší teologii. Nic proti tomu nemám. Jenže, ach, kde je ten Bůh?

118 Nakonec to nebyl Eliáš. To nebyl Eliáš, který rozdělil tu řeku. To nebyl jeho plášť. Elizeus ho sundal ze svých ramen; svinul ho stejným způsobem, jak to udělal Eliáš. Ale když s ním začal tak trochu mávat, žádná moc tam nebyla. Tehdy zavolal, neboť věděl, že Bůh někde je: „Kde je ten Bůh? Kde je?“ Tehdy muselo toho proroka něco zasáhnout, protože tím pláštěm zamával a udeřil jím do vody a ona se na obou stranách rozevřela. A před duchovenstvem té doby a před těmi kritiky tamté doby přešel Jordán právě tak, jak to udělal Eliáš před ním.

119 My nepotřebujeme vyučování. Máme je. Ale potřebujeme Eliášova Boha. Potřebujeme moc Eliášova Boha zpět v našem sboru; moc, která způsobí, že nás bude držet a budeme nazývat Boží slovo pravdou bez ohledu na cokoliv.

120 A my, každý z nás tady dnes ráno, jako lidské bytosti, jsme na cestě k Jordánu. A když přišel k Jordánu... Vy tam také jednoho rána nebo jednoho večera dojdete.

121 Když přišel k Jordánu, kráčel jako vítěz. Ale když tam došel, byl v tom rozdíl. Měl na sobě použitý plášť. Nosil ho jiný muž. Ale byl to dobrý plášť a on věděl, kým byl ten muž, který ten plášť nosil.

122 Bratře, sestro, jednoho rána já musím přijít k Jordánu.

123 Dnes odpoledne jsem přemýšlel. Jdeme k bratrovi a sestře Wrightovým. Nezapomeňte na ně; mají výročí zlaté svatby. Po shromáždění s nimi budeme mít společný oběd. Nedávno jsem o tom přemýšlel - padesát let. Vidím je oba v pokročilém věku a shrbené. Pomyslel jsem si: „Ano, je mi čtyřicet sedm; a oni se vzali tři roky předtím, než jsem se narodil.“

124 Čtyřicet sedm let — směřuji k Jordánu. Musím tam sejít. Musím se tam dostat. Přijdu tam. Může to být dopravní nehoda. Můžu havarovat letadlem. Můžu být zastřelen někde nějakou ďábelskou střelou a zemřít. Nevím, jak odejdu. Jedno však vím: odejdu. Ale kráčím směrem k Jordánu.

125 Ale, když se tam dostanu, chci vědět jedno: že mám také oblečený použitý plášť. Nedůvěřuji svému vlastnímu, protože on není dobrý. Protože jakmile Elizeus zvednul ten Eliášův plášť, roztrhal ten svůj na kusy a zahodil ho. A tak to bylo, když jsem našel Krista. Roztrhal jsem sám sebe, moje vlastní myšlenky, mé nesmysly, moje

bezvýznamné věci. A když jsem byl malým baptistickým kazatelem, myslel jsem si, že jsem - že jsem někým. Ale roztrhal jsem to. Oblékl jsem si Jeho plášť. A když přijdu k Jordánu, já sám chci být oděn do Jeho pláště. Na to se On bude dívat. A jednoho dne tam dorazíme.

Pomodleme se na chvíli.

126 Nebeský Otče, když tohoto rána pochodujeme k Jordánu jako vítězové; jednoho dne budeme muset Jordánu něco předložit - to znamená smrti. A, ó, jaká to bude strašná věc, oddělení od Boha. Nemůžeme ho překročit. Ne. Ale když tam dorazil Elizeus, měl na sobě Eliášův plášť. A když ten plášť sundal... Eliáš, ten muž, který byl milý ve Tvých očích, a Ty jsi ho přijal, vzal ho k sobě do nebe, aby byl s Tebou. A Elizeus nosil jeho plášť a ukázal ho Jordánu, smrti, ten Eliášův plášť. A on byl přijat a Jordán se rozestoupil a on přešel.

127 Drahý Bože, jednoho dne tam musíme sejít my. Nemůžeme předložit naše dobré skutky; žádné nemáme. Nemůžeme předložit nic z tohoto světa. Já ani nemám touhu se pokoušet cokoli předkládat, ale plně důvěřuji zásluhám Ježíše. Přijal jsi Jej a vzkřísil jsi Ho z mrtvých. A byl přenesen do Boží přítomnosti a tam zůstane navždy. Bože, chtěl bych Ti toto předložit; věřím v Něj. A miluji Ho. A On nás svou milostí oblékl do svého pláště. A já se, Otče, modlím, abys nám teď pomohl v těchto dnech boje, a když Boží muž musí vykonávat Boží skutky, modlím se, abys nám dovolil vzít Kristův plášť, moc Ducha svatého a *dovolil nám zavolat toho Boha, který v Něm žil. Dej nám to. Prosíme o to v Kristově jménu.*

128 A, zatímco máme skloněné hlavy, zajímalo by mne dnes ráno, jestli je zde nějaká osoba, která se pokouší přijít k Jordánu, aniž by na sobě měla ten plášť. Jestli tady je nějaká osoba, která na sobě nemá plášť Ježíše Krista; i když byl kdysi nošen Synem Božím, zajímalo by mne, pokud ho na sobě dnes ráno nemáte, jestli byste nezvedli ruce k Bohu a neřekli: „Drahý Bože, v této chvíli, teď ho chci přijmout.“

129 Bůh vám požehnej, paní. Ještě někdo by zvednul... Bůh ti žehnej, synu. Ještě někdo chce zvednout ruku? Bůh ti žehnej, chlapče. Bůh ti požehnej, mladý muži. Ještě někdo chce zvednout ruku? Bůh vám žehnej, pane, tam vzadu.

130 Prostě řekněte: „S Boží pomocí chci dnes ráno zanechat moji vlastní spravedlnost, moje vlastní nápady, moje myšlenky na rozkoš a nádherný čas a hřích, ve kterém jsem žil. A chci, aby na mne Kristus vložil dnes ráno svůj plášť, abych Jeho plášť mohl používat. Vím, že on

je dokonalý.“ Bůh ti žehnej, synu. Ještě někdo řekne: „Já prostě zvednu...”

131 Zvedněte svou ruku a řekněte: „Chci teď přijmout Ducha svatého do mého života. Chci být oblečen do Jeho spravedlnosti.“ Až tam jednoho dne dorazím, nebudu ukazovat na sebe a nebudu říkat: „No, koupil jsem někomu trochu uhlí. Udělal jsem tohle...” To je pěkné, to je opravdu pěkné. Jenže... něco muselo zemřít, abyste mohli žít. A jediné skrze tento akt můžete být spaseni. Nezvedneš ruku a neřekneš: „Kriste, opouštím teď své vlastní cesty; přijímám Tvoje cesty. Když přijdu na konec své cesty, chci, aby ses nade mnou smiloval.“ Bůh vám žehnej, paní. Bůh ti požehnej. V pořádku. Teď se budeme modlit.

132 Spravedlivý nebeský Otče, asi sedm, osm, deset rukou se zvedlo. Neznám jejich stav. Ty o nich víš všechno. Já nevím nic. Oni jsou však dnes v nouzi a uvědomují si, že jsou v nouzi a jsou ochotni přijít a přijmout pomoc v čase těžkostí, když vidíme tu velkou hodinu, která je teď na dosah ruky; atomové bomby, velké věci, které na nás čekají.

133 A já se modlím, nebeský Otče, abys těmto lidem požehnal, a polož na ně dnes svou ruku a vezmi od nich všechnu jejich nepravost i pochybnost. Ať vyhodí svůj starý moly sežraný plášť samospravedlnosti, kde zhoubné housenky, brouci a moli pověřčivosti a církevnictví prožrali díry... on už nedrží pohromadě. Ať ho teď prostě zahodí a ať sáhnou a vezmou si plášť Pána Ježíše a řeknou: „Důvěřuji Jemu. Ovívím se ne svojí spravedlností nebo mými vlastními myšlenkami, ale od této chvíle důvěřuji Tobě.“ Dej, aby to přijali, Otče. Protože o to prosíme v Kristově jménu. Amen.

